2026. december 12., szombat Mt 17,10-13

Jel lettél, hogy az apák szívét fiaikhoz fordítsd.

A „színeváltozás” eseménye után vagyunk. Lejöttek a hegyről, és Jézus szigorúan megparancsolta a tanítványoknak, hogy ne szóljanak senkinek se arról, amit láttak. Így is tettek a fiatalemberek, és egészen másról kérdezték a mesterüket: „Miért mondják az írástudók, hogy előbb Illésnek kell eljönnie?”

Csak emlékeztetőként: Illés a próféták atyja, az egyik legnagyobb ószövetségi szent személyiség, akit a zsidók, a keresztények és a muszlimok egyaránt tisztelnek. Az Ószövetségben a Jahve-kultusz harcosa és megmentője. Az izraeli Áháb király idején működött, és az ő visszatérte fogja megelőzni a Messiás megérkezését.

Illés próféta szenvedése hasonló a Messiás szenvedéséhez, és talán a mi Jézust követni akaró életünk szenvedéséhez is. Tanítványai fölvetik Jézusnak, hogy az írástudók szerint „előbb el kell jönnie Illésnek”. „Én viszont azt mondom: Illés már eljött...” – válaszolja Jézus.

Ami pedig a párbeszéd értelmét illeti: Illés, mint különösen harcos próféta (lemészároltatott 400 Baál-prófétát, tűzzel pusztított el kétszer ötven királyi követet) elevenen élt Izrael emlékezetében, és számos legenda kapcsolódott hozzá. Ez a fantasztikus alak ott kísértett Jézus babonás kortársainak fejében, így tanít-ványainak fejében is. Nekünk viszont nem babonára, hanem Istenbe vetett feltétlen bizalomra van szükségünk.

Megkérdezik Jézustól, hogy szerinte Isten országának eljövetelében milyen szerepet fog játszani Illés – talán azzal a titkos gondolattal, hátha Jézus a visszatért Illés, és akkor nem eshetik baja. Jézus válaszának ugyanaz a mondanivalója, akár a történelmi Illés prófétára gondolt, akár Keresztelő Jánosra célzott, mint arra a személyiségre, akiben Illés szelleme tért vissza: A hatalomgyakorlók azt csinálnak a prófétákkal, amit csak akarnak. Isten nem avatkozik be, hogy megmentse küldöttei életét, és ezért én sem számíthatok erre.

Ne fantáziáljatok tehát! Nem babonára és vakhitre van itt szükség, hanem Istenbe vetett feltétlen bizalomra: arra a bizalomra, hogy – bár ő nem ment meg a szenvedéstől, de – a szenvedésben és a halálban is velünk van, és aztán hamarosan talpra állít minket.

Miklovicz Laci, Nőtincs

